

gaaer ind derpaa, saa er der Uenighed mellem Politimesteren og Sogneforstanderskabet i dette Punkt, og Sagen henstilles da til Amdraadet. Der er altsaa hverken med Hensyn til Sogneforstanderskabets Pligt at sørge for, at det fornødne Antal offentlige Veiene er tilstede, eller med Hensyn til Frygten for Politimesterens mulige Overgrib i saa Henseende, ved at paalægge Vedkommende et større Arbejde end fornødent til disse Veies Vedligeholdelse, nogen virkelig Mangel i Lovgivningen, og der forandres ikke det Allermindste ved, at Udvalgets Forslag herom tages til Følge. Jeg skal derfor ikke opholde mig videre ved Formen af dette Forslag, men blot i Forbigaaende berøre, at f. Ex. § 1 ustridig har en Mangel i Formen. Der siges vel, at Sogneforstanderskabet skal forfatte en Fortegnelse over disse Veie, men hvor skal denne hen? Skal den puttes i en Skuffe? Hvor skulle de Vedkommende faae den at see eller faae Leilighed til at blive bekendte med den? Dette er aldeles ikke omstalt. — Jeg skal endnu blot tillade mig at tilføie et Par Ord om det Exempel, som den ærede Ordfører fremsatte om en Vei, der, saavidt jeg forstod ham, egentlig skulle være udlagt som Engvei, men tillige førte til Stranden og paa Grund deraf, foruden at bruges som Engvei, tillige blev benyttet af Andre, saa at der altsaa opstod det Spørgsmaal, hvorvidt den skulde ansees for en offentlig eller privat Vei. Naar nu Spørgsmaalet bliver om en saadan Veis Vedligeholdelse, forudsat at Udvalgets Bestemmelser gaae igjennem, saa vil Sogneforstanderskabet jo enten komme til det Resultat, at det er en Vei, som er fornøden for den offentlige Færdsel, en Vei, som altsaa Sognet bør vedligeholde, og i saa Fald er Sagen dermed afgjort, saa optager Sogneforstanderskabet denne Vei paa Regulativet til Vedligeholdelse af Sognet — eller ogsaa til det Resultat, at Veien ikke er af denne Beskaffenhed, og saa bliver Spørgsmaalet det, om Veien er en privat Vei eller ikke; men Sagen kan da aldeles ikke afgjøres efter de Regler, som Udvalget her har foreslaaet. Anseer Sogneforstanderskabet Veien for privat, saa maa det jo følge det Forslag, som fra Ministeriets Side er forelagt med Hensyn til Ve-

handlingen af private Veie. Anseer det derimod ikke Veien for privat, men dog ikke vil optage den som offentlig Vei, saa er Vedkommende lige nær, saa hjælpes man ikke et Skridt frem ved Udvalgets Forslag. Men naar Sogneforstanderskabet saaledes har nægtet at optage Veien som offentlig Vei, og der nu kommer Klager og navnlig Forbringere om, at den skal betragtes som privat Vei, saa kan Sogneforstanderskabet efter min Mening ikke have nogen Grund til, saa at sige, ex officio at afvise en saadan Sag. Ere vedkommende Parter ikke enige om at overlade Sogneforstanderskabet Bestemmelsen, ere de ikke enige om de forskjellige Spørgsmaal, som ved en saadan Sag kunne opstaae, hvem der er berettiget til at bruge Veien, hvem der er forpligtet til at vedligeholde den, kan Sogneforstanderskabet ikke afgjøre Sagen, men den maa henvises til Afgjørelse ved Domstolene. Der er da ingen anden Udvei end, at Parterne blive enige om at indstærne Sagen for Domstolene og der gjøre deres Ret gjældende. Der bliver altsaa ved Afgjørelsen af en saadan Sag at følge den efter Forordningen af 13de Decem-ber 1793 almindelige Regel, at den, som har Nyttens og Brugens af Veien, skal vedligeholde den. Det forekommer mig saaledes, foruden at det efter min Mening er aldeles principtridigt, tillige besynderligt at optage Bestemmelser om offentlige Veiene i en Lov, som udelukkende handler om aldeles private Veie; jeg finder det aldeles urigtigt, saameget mere, som jeg ikke kan antage, at det ærede Udvalgs Bestemmelser i nogen Henseende ville nytte det Allermindste, dersom de blive vedtagne.

Alberti: Det forekommer mig, at det Forslag af Udvalgets Medlem, som nu foreligger, i en meget betydelig Grad retter Manglerne ved vor Veilovgivning, og jeg vil derfor tillade mig at understøtte det. Jeg tiltræder ganske den ærede Ordførers Bemærkninger saavel ved Sagens første Behandling som idag. Jeg er med ham enig i, at Bestemmelsen i Veiloven af 1841 om, at en Vei, for at være undergivet offentlig Tilsyn, skal optages paa et Regulativ, har været til stort Besvær og foranlediget en Mængde Stridigheder paa for-